

Akça

M. Kurlangic

GÜÇLÜ ÇOCUK YAYINLARI

Copyright ©
Güçlü Çocuk ve AST, 2020

Bu eserin tüm yayın hakları Güçlü Çocuk ve
Advocates of Silenced Turkey-AST'ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin, Güçlü
Çocuk ve AST'nin önceden yazılı izni olmaksızın,
elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir
kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve
depolanması yasaktır.

Uçsuz bucaksız okyanusun ortasında bir ada. Kıpırmızı topraklarından bereket fışkıran, yemyeşil ormanları, çeşit çeşit ağaçları, hayvanları, berrak suları ve sayısız güzellikleriyle nam salmış bir ülke. Güneş günün son ışıklarını cömertçe savurarak köşesine çekilirken, on iki tepeli güzel şehir çok uzaklardan gelen yolcusunu ağırlamaya hazırlanıyordu. Bulunduğu noktada birkaç tur döndükten sonra kendine uygun bir ağaç aradı genç kırlangıç. Birkaç metre ötedeki mago ağacının tepesine kondu. Uzaklardan, denizaşırı memleketlerden, soğuktan ve kıştan kaçıp gelmişti buraya. Günlerce yeryüzüne inmeden kanat çırpmış, sürünün olgun kuşlarından adanın methini dinlemiş, hüznüyle karışık bir coşkuyla uçmuş, henüz (şimdi) gelmişti.

-Hiç kış gelmezmiş oralara! demişti heyecanla kuşlardan biri. Ağaçlar yaprak dökmez, havalar soğumaz, rüzgar sert esmez, yiyecek sıkıntısı

çekilmezmiş. Cennet gibi bir ülkeymiş. Kuşlar bunları konuşuyor, fakat genç kırlangıç hiçbirini duymuyordu. Çok da umursamıyordu aslında. O bu yolculuğa yuvasını korumak isterken bir şahine yem olan annesinin vasiyeti üzerine çıkmıştı. “Git buralardan akça, uzaklara git, mutlu ve güvende olacağın yere git...” demişti annesi. Günlerce annesinin yasını tutmuş, yememiş, içmemiş, uçmamıştı Akça... Sonunda kışın yaklaşmasıyla yola çıkan kuş sürüsüne katılmıştı. Yorgun, bitkin ve yalnızdı. Sürünün güçlü ve olgu kuşları küçüklerini koruyor, onlara yardımcı oluyor fakat hiç birisi annesinin yokluğunu unutturamıyordu Akça’ya.

Ve nihayet kırlangıçlar haftalar süren yolculuğun sonunda adaya varmışlardı. Fakat sürü içinde anlaşmazlıklar vardı. Bir kısım denize yakın bir yerlere yerleşmek isterken bir kısım kırsala yerleşmek istiyordu.

Bu tartişmaların kimseye faydası olmayacağını bilen Akça sürüden ayrıldı. Konduğu ağacın dalında, gittikçe uzaklaşan arkadaşlarına son kez bakarken, yorgun ve uykusuz olan gözlerini şimdi hüzün perdeliyordu. Birden havanın kararmakta olduğunu farkedip irkildi. Kendine kalacak güvenli bir yer bulmalıydı. Etrafına bakındı. Ne bir dağ, ne bir tepe vardı...

Bir gölün kenarında olduğunu bile yeni fark etmişti. Etrafı sazlıklarla kaplı gölün üstünde kazlar havalanıyor, kıyısında köpekler koşturuyordu. Konduğu ağaç dalının güvenli olabileceğine kanaat getirdi. Ufak tefekti ama kanatları oldukça güçlüydü. Bir tehlike anında rahatlıkla kaçabilirdi.

Güneşin batışıyla koyu bir karanlık çökmüştü adanın üstüne. Akça oldukça yorgun ve açtı. Fakat yiyecek bulmak için sabahı beklemesi

gerektiğini anlamıştı. Her yer karanlıktı. Garipsedi, şehrin içinde olmasına rağmen ay ve yıldızlardan başka ışık kaynağı yoktu etrafta. Oysa geldiği ülkede akşamlar aydınlık, ışıklı ve hareketliydi. Konduğu asırlık ağacın kalın dalları arasında kendine kuytu bir yer buldu. Başını kaldırıp çok sevdiği gökyüzüne baktı. Gölün üzerine ayın şavkı vuruyordu. Hayatında ilk kez gördüğü bu manzaranın güzelliği bile gözlerinden akan uykuya mani olamıyordu. Nihayet geceyi bir yorgan gibi üstüne çekip, derin bir uykuya daldı.

Sessiz, yalnız ve tedirgin bir gecenin sonunda sabahın ilk ışıkları Akça'nın göz kapaklarından içeri sızmaya çalışıyor, çiçeklerin kokuları kuşların civıltılarına karışarak etrafı sarıyor, adeta "uyan artık, yeni hayatının ilk gününe geç kalma!" diyordu.

Yaşamın sesine daha fazla kayıtsız kalamazdı. Gözlerini açtı, güneş ışıkları gözlerini kamaştırmıştı. Etrafına bakındı. Gördüğü her şey çok güzel fakat yabancıydı. Üzerinde uyuduğu bu ağaç, bu mis kokan çiçekler, sakın ve berrak göl, kuşlar, böcekler... “Belki annem yanımda olsaydı...” içini çekti. “Daha kolay olabilirdi.” diyecekti ama demedi. Kolay olmayacağını biliyordu ama başarabilirdi. Günlerdir doğru düzgün lokma geçmemişti boğazından. “Yiyecek bulmalıyım!” dedi. Koca ağacın dalından sarkan olgun mangolar Akça’ya göz kırpiyordu. Fakat o etçil sayılabilecek bir kuştı. Ağacın üzerinde bir kaç kez kanat çırttı, silkilendi, sonra havalandı. Etrafında bir iki tur atıp bir cesaretle az daha ilerledi. Etrafta çeşitli kuşlar, kelebekler uçuşuyordu. Ani bir hareketle ağaca dönüp hızla uçtu. Konduğu dalda derin bir nefes aldı.